

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra 1. Del : 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "1. Del : 1812-42", i Heiberg, Johanne Luise: *1. Del : 1812-42*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr05val-shoot-idm139983404945984.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: 1. Del : 1812-42

Ved andet jyske Regiment var en Underofficer ved Navn Zangenberg. Denne Mand underviste Byens Børn i Dans, og til dette Øiemed havde han leiet en stor Sal hos min Moder med den Forpligtelse, at han skulde tage hendes to yngste Børn, min Søster Amalie og mig, med i sine Dansetimer. Han fandt, at jeg havde et ualmindeligt Talent for Dansen, og kastede sin særdeles Opmærksomhed paa mig. Tilsidst kunde han ikke undvære mig ved sine Informationer hos Byens fornemmere Børn, der holdtes i deres eget Hjem. Han udbad sig derfor hos de elegante Familier, at han maatte tage en lille Pige af sine Elever med for at være ham behjælpelig med at føre Børnene an. Min Moders Tilladelse hertil fik han let, da hun ansaae det for en Ære, der vederfores hende og mig. I slet Veir sendte man ofte en stadselig Karet efter ham, og jeg husker grant, hvorledes han og jeg da kjørte sammen, og hvorledes jeg med Ydmyghed sad ved hans Side og neppe turde trække mit Veir, som om jeg havde siddet hos Kongen selv. I et af disse elegante Huse begyndte min første Sorg. Der var nemlig i et af dem en lille stakkels pukkelrygget Dreng, der havde fattet stor Godhed for mig og altid kun vilde danse med mig. Dette morede de Voxne, og de kaldte mig nu altid i Spøg for hans Kjæreste. Men for mig var det ingen Spøg; med Rædsel saae jeg dette lille fæle Væsen nærme sig mig og skjælvede for, at jeg virkelig skulde bindes til ham og blive hans Kjæreste, uagtet jeg neppe vidste, hvad dette vilde sige. Mange søvnløse Nætter voldte denne Spøg mig, og jeg kom bestandigt med Skræk i dette Hus, hvor jeg var saa velkommen. En Skræk, jeg havde kunnet spare mig, thi uagtet hans Pukkel vilde den fornemme Familie neppe valgt mig fattige Barn til Ledsagerske for deres Søn paa Livets Bane; uden at tale om, at han var syv og jeg sex Aar, saa der var i alt Fald ikke nogen nær Udsigt til en Forening, - men hvad kan ikke ængste et Barn af en tungsindig Character, og en saadan var alt i de unge Aar traadt tydeligt frem hos mig. I Foraaret 1820 forlagdes andet jyske Regiment atter til Kjøbenhavn, og efter et Ophold af fire Aar vendte mine Forældre (min Fader var imidlertid ogsaa kommen til Aalborg) i den Anledning atter tilbage til Kjøbenhavn, og en Sten faldt fra mit Bryst, da vi paa Skibet droge bort uden den pukkelryggede Dreng. Jeg havde i lang Tid glædet mig i Stilhed til at komme til Kjøbenhavn, thi jeg havde hørt min Fader sige, at en Bekjendt af ham havde leiet os en Bolig 16 i Grønnegade. Derved opstod tusinde Phantasier hos mig, hvorledes jeg der skulde plukke Blomster. Jeg tænkte mig det som en Mulighed, at jeg kunde faa en Dukkevogn, og at jeg i den kunde kjøre Græs, anlægge smaa Haver, plante store Træer, hvori Fuglene kunde sidde og synge o. s. v.; thi at Verden kunde være saa ondskabsfuld at kalde en Gade for Grønnegade, hvori der ikke fandtes eet Græsstraa, endsige Andet, faldt mig intet Øieblik ind. Man tænke sig derfor min Skræk og min Skuffelse, da vi arriverede til Grønnegade! Jeg græd bitterligt over mit feilslagne Haab uden dog at betro Nogen Grunden til min Smerte.